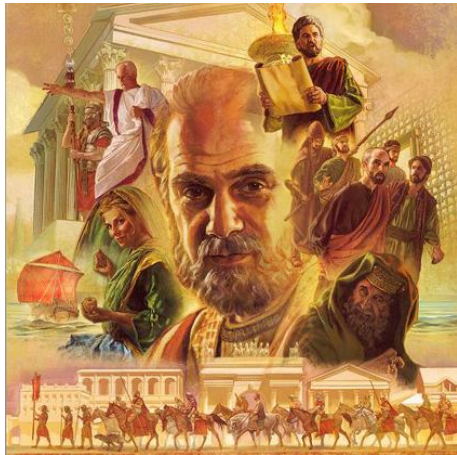

Lutherózsza

A Tatai Evangélikus Egyházközség hírlevele, amely az információáramlást és a lelkesítést kívánja segíteni. Alapítva Urunk 1992. esztendejének adventjében. Kapják a gyülekezet tagjai, Tata vonzáskörzetének evangélikussága és az érdeklődők. Megjelenés: minden hónap első vasárnapján. Kiadó/Szerkesztő: **Franko Mátás** tatai evangélikus lelkész TEL./FAX: **34-487-834** Drótpostacím: **frankom962@gmail.com** Virtuális újságunk elérhetősége: **http://tata.lutheran.hu**

Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok... Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel? Jak 4,2a; és 4a

Kedves professzorom mondotta volt: „Ha nem lenne ember ezen a Földön, akkor az bizony valódi paradicsom lenne!” – s milyen igaza volt. Mégis gyakran hivatkozik a vallásos ember arra, hogy ez a világ „bűnös”, jóllehet csak az embervilág az! Ne is próbáljuk takargatni a tényt: Az emberiség eddigi történelme tulajdonképpen a kívánság, az öldöklés, az irigység, a harcok és viszályok véget nem érő története...

Sokan vélik úgy, hogy a világgal való kapcsolat nem egyeztethető össze a vallá-

sos étellel. Fel kell tennünk a kérdést: Ők akkor egy másik világban, másik Földön élnek? –, s máris nyilvánvaló a rövidzárlatos gondolkodás. Jézus soha nem a világ ellen prédikált, hanem a világért! Nem a világ pusztulásáért imádkozott, hanem annak megmeneküléséért, hogy végre felismerjék az emberek: Isten ott van mindenhol, hiszen az egész teremtettség Őt tükrözi. Az ún. „főpapi imájában” – bár az elnevezés félreértésekhez vezethet, mintha Jézus URunk a kultuszt kívánná a (jó)cselekedetek helyett – is azt kéri: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól!”

Jakab szavait az apostoli elkötelezettség fűti át – ebből az aspektusból kell értékelnünk azokat. Fel akarja hívni a figyelmet, hogy minden gonoszság a világban a hatalom-mámorból ered: A férfi uralkodni akar az asszonyon, az asszony pedig uralja a férfit; akit meg királynak tesz meg egy közösség, s aki végül nem tud uralkodni magán és zsarnokká válik – lásd Saul történetét! A világ akkor már csak ilyen? A hatalom deformál, s a világ maga alá gyűr mindenkit!?

Az eldöntendő nagy kérdés mindig: *a hogyan?* Mit tehetek, s mit nem? Hol húzzam meg a határt a világ és az én világom között? Törvényeskedésben jeleskedő lelki vezetők adtak/adnak bőven ötleteket – okoztak/okoznak is zavart ezzel bőven! Jóllehet, ahogyan az Isten EGY, úgy az ő világa is az: Benne van a jó és a rossz, a pokol és mennyország is.

A Jézuskövető ember azonban már választott, s azt a célt tűzi ki maga elé újra és újra, hogy minden körülmények között igyekszik a jót előmozdítani, s mindeközben mindent megtesz, hogy a bűn hatalma csökkenjen. Elhiszi a Messternek, hogy Isten országa itt van bennünk és közöttünk, s ezért áldozatot is hoz – minden nap, egész életén át...

BIBLIAÓRA
azok számára, akik szeretnék alaposabban megismerni a keresztyén tanítás alapjait
Niqa
Niódémus Akadémia

Március 5.

“Boszorkányok márpediglen nincsenek!”

mondta „Könyves” Kálmán, Árpád házi királyunk, (1074- 1116), s ezért Őt az egyik “legfelvilágosultabb” középkori uralkodónak tartják Európaszerte...Ha boszorkányok nem is, de boszorkányperek azok bőven voltak! Ezekről mintegy 80 ezer dokumentum tanúskodik a Vatikáni levéltárban...

Március 12.

Amiről a templomok prédikálnak...

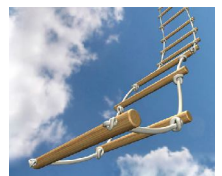
Forma és tartalom a templom-építészeten. Miért építették az első apszisokat, keresztes templomokat? Miért kedvelték a gótikában a rózsakeresztet? Miért volt a bazilika oszlopainak külön neve? Milyen üzenetet hordoz az építészetben megnyilvánuló fénymisztika?

Március 19.

A Örökélet ott – hitélet itt...

De hogyan?

A hit lépcsőfokairól: bölcsőtől a koporsóig...

Március 26.

(Bibliai) képek a képtelenség Isténéről

Isten istensége ki nem ábrázolható, s fel nem fogható... A véges ember mégis igyekszik megfoghatóvá tenni a maga számára a Végtelen Istent: képekben....

HÚSVÉTVÁRÓ
EGYHÁZZENEI ÁHITAT
az evangélikus templomban
(Tata, Bárány utca 2.)
2015. március 29-én
(Virágvasárnap)
16 órától
Az alkalmat szeretetvendégség követi.
(A belépés díjtalan!)

Látogasson meg minket!
<http://tata.lutheran.hu>
facebook.com/evangelikusgyhazkozseg.tatai

Kedves Testvérek!

Örömmel láttam, hogy úrvacsorás istentiszteletünk után (Böjt 2. vas. – a hónap első vasárnapja) szinte kivétel nélkül mindenki, reflexszerűen elvette az asztalról a Lutherórsza legújabbjának vélt márciusi számát –, ami azonban csak a februári hírlevél remittendája (visszamaradtja) volt.

Sajnos a sokakat sújtó, s próbára tevő influenza engem is utolért, s bár elektronikusan (net) időben megjelentünk, de nyomtatásban sajnos késünk 1-2 napot! Persze ez nem a világvége (az elmúlt negyedszáz megjelenésben az első), de így legalább látom, hogy Testvérek hó elején már várják, számolnak a Lutherórszákkal. Itt is köszönöm mindenki támogató érdeklődését, ill. a másokhoz ('útbaeső' testvérek) való eljuttatásban nyújtott segítséget.

Vannak olyan testvéreink, akik nem jutnak el rendszeresen istentiszteleteinkre, de természetesen ők is hozzánk tartoznak, gyülekezetünk tagjai, számolunk velünk. Annál is inkább, mert presbitériumi elhatározásként is, igyekszünk a 2015-16-os esztendőben elérni a „rejtőzködő” evangélikusainkat. Hamarosan készítenek egy olyan szórólapot – sok gyülekezetben bizonyult ez hasznosnak –, mely színes képekkel illusztrálva bemutatja közösségünket, s hívogatásunkat így „nyomtatásban” is megerősíti.

Illik ezt tennünk nem csak azért, mert sokan keresnek tartalmas, szép, nemes célokért áldozatot is hozni képes keresztény közösséget, de azért is, mert a 2015-ös esztendő egyfajta tréning, felkészülés a 2016-os finisre, hiszen a JóIsten kegyelméből a 2017-es esztendő a lutheri reformáció 500éves jubileumi éve lesz. Szeretnénk, kívánjuk, imádkozunk, s igyekszünk megkeresni azokat, akik evangélikus hitéletükben meglankadtak, az élet hétköznapi küzdelmeinek sodrásában elerőtlenedtek a gyülekezeti hitélet gyakorlására. **Keressünk, hívogassunk, gyűjtsünk együtt címekeket, hogy 2017-re úgy létszámban, mint hitben megerősödve együtt ünnepelhessük evangélikusságunk félezeréves életrevalóságát!**

Böjt van, mely időszak mindig első csendességre hívogat. A böjti vasárnapok istentiszteletei segítenek mindannyiunkat abban, hogy Húsvétkor ne csak a liturgiában, de valóságosan a szívünkben is feltámadjon a Krisztus!

Ezért hívogatok – újra és újra...

Alkalmainkra
mindenkit szeretettel
várunk. Jöjjünk,
s hívogassunk
másokat is!
**Erős vár
a mi Istenünk!”**

János Várkonyi

Újfajta költségvetési beszámoló

Gyülekezetünk pénztárosa, Szélesné Szabó Teodóra Budapesten, az Evangélikus Egyetemünkön, február 8-án továbbképzésen vett részt, mellyel kapcsolatban néhány kérdést tettem fel neki.

Mi is volt ez az egynapos továbbképzés?

Egy változás miatt van/volt mindez. Az „oka”, hogy a Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Presbitériuma 2014. december 11. napján tartott ülésén tárgyalta és elfogadta az egyházi önkormányzatok és intézmények költségvetésének és beszámolójának elkészítési szabályairól szóló 5/2014. (XII. 11.) országos szabályrendeletet. Ez tulajdonképpen egy állami szabályozás integrálása, s végrehajtása, melynek célja, hogy az állami finanszírozás felhasználása ellenőrizhető legyen, ill. az egyházi tagok számára megfelelő, érthető legyen.

Vagyis?

A kormányrendelet biztosítja az egyházköz-ségeknak, hogyha vállalkozási tevékenységet nem végeznek, használhatják a belső szabályzatban kialakított nyilvántartási rendet. Maradhatnak az ún. egyszeres könyvvezetésnél. Amely egyházköz-ség vállalkozási tevékenységet folytat (pl. iskolája van) annak az ún. kétszeres könyvvezetést kötelező alkalmazni. A sajátos nyilvántartási rend azonban csak a bizonylatolásra és a nyilvántartási rendre vonatkozik, a készítendő beszámoló formájára nem.

Mi indokolta mindezt?

- 1) a Kormányrendelet egyházra rója az egyes szabályozási kötelezettségeket
- 2) az egyház pénzügyi eszközeinek és forrásainak egyszerű módon történő átláthatóságát, nyomon követését biztosítsa
- 3) elegendő és érthető információt nyújtson a döntéshozók számára
- 4) egyházunkban egyre több a kettős könyvviteli nyilvántartás vezetésére kötelezett egyházköz-ség, amely a jelenlegi zárszámadási formát nagy nehézségek árán készíti el, (alkalmazási probléma)

5) egyre több a vállalkozási tevékenységet folytató egyházköz-ség, amelyre a jelenlegi beszámolási forma nem felel meg (jogszámbeli nem megfelelés)

6) EU pályázatok és egyéb támogatások, hitelfelvételek miatt gyakran jelentkező probléma, hogy az egyház zárszámadás formátumát nem fogadják el, ki kell dolgozni az állami szabályoknak megfelelő beszámolót (többletmunka)

Mindezeket pedig a következő szempontok szerint applikálták:

- 1) Többletmunka minimalizálása.
- 2) Egységes szerkezet.
- 3) Összehasonlítható adattartalom.
- 4) Kevés többletmunkával elérhető új információk kerüljenek beemelésre.
- 5) Bevált ellenőrzési eszközök megtartása.

S mit jelentenek ezek számodra a gyakorlatban?

Az előadáson az egyszeres könyvvittel foglalkoztunk erről, ezekben történt változásokról tájékoztattak bennünket. Több mindent megbontottak, jobban részleteztek, átcsoportosítottak. Kaptunk segítséget a nyomtatványokat, amelyben a régi és az újat főkönyvi számok is szerepelnek.

Vagyoni leltárt kell készíteni. A 2014. évi beszámoló (zárszámadás) elfogadása előtt meg kell határozni a tárgyi eszközök értékét, abban a végleges értéknek kell szerepelnie.

Presbitérium a 2014. évi zárszámadás elfogadásáig határozatlan alapotja meg a leltárban szereplő eszközök egyedi értékét. A zárszámadás

és a beszámoló elkészítési határideje március 31.

Végül egy laikus kérdés: Ez így most egyszerűbb Neked?

Mivel az ezt támogató számítógépes program (Libra) az Országos Egyház szerverén fut, azaz interneten keresztül. Kezdetben bizonyosan lesznek kihívások, – ezért is veszek részt majd tavasszal egy újabb központi továbbképzésen –, de haladunk kell a digitális korrall, s reméljük, hogy ha minden rendben alakul, akkor egyházköz-ségünk számára több erő maradhat más gyülekezeti feladatok elvégzésére.

Köszönjük nemcsak a tájékoztatásodat, de a többcikluson átívelő, hűséges, igen időigényes pénztárosi szolgálatodat is!

Böjti időszak

A FiFe (Fiatal Felnőtt Beszélgető Köre) legutóbbi (kéthetenként szerdán 6 órától kezdődő) alkalmán – hamvazószerda estén – a böjtről beszélgettünk.

Kívétel nélkül, minden vallásalapító hangsúlyozta a böjt fontosságát, amely egyik eszköze a világ jobb megértésének, hiszen a böjtölés – a testi vágyak lecsendesítése – érzékenyebbé tesz Isten teremtményeivel és az embertársainkkal szemben, és erősíti az egyébként a hétköznapi rohanásban könnyen perifériára csúszó érzékeket/készségeket: pl. imádság, elmélyedés egy-egy életünk fontos területén.

A régi bölcsék azt tanították, hogy a böjt segítségével közelebb lehet Istenhez kerülni, mivel nemcsak a test, hanem a lélek és a szellem is megtisztul.

Jóllehet a nagy vallásalapítók többnyira maguk böjtöltek, de a vallásos böjt az mindig közösségi cselekedet volt! Talán nem véletlen, hogy a manapság éppen ezért bukna el oly sokan nagy lendülettel elkezdett böjtölésükben! Sok ember számára a böjt egyáltalán nem vallási, de nem is közösségi cselekedet, hanem lehetőség a test „méregtelenedésére”. A böjt így silányodik kizárólag a test kétes kimeneteli harcává (lásd jojo-effektus!) pedig a böjt valójában a lélek küzdelme, a spirituális megtisztulásért.

Tekintsük át röviden a böjt történetét!

Mózes 40 napi teljes böjt után kapta kézhez a Tízparancsolatot. Jézus Krisztus szintén 40 napig böjtölt a sivatagban, mielőtt megkezdte volna tanítói szolgálatát. Keresztelő János, akit Jézus a korának legnagyobb (szent) embereként nevez, gyakran böjtölt.

Érdekes, hogy a Károlyi-Biblia a böjtöt a sanyargatás szóval is kifejezi, például az izraeliták nagy engesztelési napján. S ha már Őszövetség... Az izraeliták számára a böjt – a gyász kifejezésén túl – a bűnbánat és a megtérés egyik legősintébb formája, amely alázatra nevel és felébreszti bennük annak tudatát, hogy nem közeledhetnek Jáhve-Istenhez gőgös büszkeséggel. Így Isten előtti, őszinte böjtölésben és imában Ninive városa is a megmenekülhetett.

A Biblia tanítása szerint a böjtölés erőteljessé teszi az imádságot. A böjtben ébrek leszünk és nyitottak a lelki valóság iránt, nyitottak Isten előtt, Isten lelke számára. Teli gyomorral önelégült jelleget ölthet az imádság...

Ésaiás próféta és Jézus ugyanakkor arról szól, hogy önmagában az ételek megvonása, a (mózesi hagyományok óta tartott) böjt csak formális marad és Istennél visszatetsző, ha az nem társul önvizsgálattal és megtéréssel. A testi böjtnek a szellemi böjttel kell együtt járnia, azaz a gonosz és rossz gondolatoktól és tettektől való tartózkodással.

Az ima és a böjt szorosan összekapcsolódott az Újszövetségben is a hívők élet-

ében. Jézus kiemelte, hogy mind a kettőre szükség van a gonosz gondolatok elleni küzdelemben.

Érdekes...

A Hegyi Beszédben Jézus a sajátos feladatok közt említi az adakozást, az imádkozást, a megbocsátást és a böjtölést. Amikor ezek helyes gyakorlata jelen van az egyén életében Isten nem késlekedik a megjutalmazással. Pál apostol pedig figyelmeztette a hívőket a böjtölés és imádkozás fontosságára és az összetartásra, hogy ellen tudjanak állni a Sátán kísértéseinek. Az első keresztyének heti két napot böjtöltek. Ezek a napokon még éberebben irányították életüket Isten felé.

A sivatagi atyák (az egyiptomi őskeresztény szerzetesek) naponta csak egyszer étkeztek. Úgy mondták, hogy „*aki szüntelenül megtölti a hasát étellel és itallal, az elhanyagolja az imádságot és nem tud hadat viselni a gondolatai ellen. Az éhezés és a virrasztás megtisztítja a szívet a rossz gondolatoktól, a testet a betegség támadásaitól, hogy a Szentlélek lakhelyévé tegye.*” Gyakori volt köztük a több napos böjtölés is. Kezdetben a leggyakoribb szokás a minden másnap az ételektől való teljes tartózkodás volt. Később az a gyakorlat alakult ki, hogy jobb mindennap enni egy keveset mértékletesen, mint kétnaponta többet. Ahogy mondták: „*Ha valaki egyszer eszik naponta, az szerzetes; ha kétszer, az testi ember, ha háromszor, az állat.*”

Tertullianus korai egyházíró úgy ír a böjtről, mint amely közel visz bennünket Istenhez és hozzásegít, hogy tisztábban lássuk Istent és az Ő titkait, lehetővé teszi a vele való bizalmas viszony kiépítését.

A Didakhé (szíriai, második századi őskeresztény tanítás) felszólította a keresztyéneket, hogy keressék előtt egy vagy két napot böjtöljenek. Így hivatkozott az őskeresztényekre John Wesley a metodista mozgalom kezdetén, s bizony senkit sem szentelt fel lelkésznek, aki nem vállalta, hogy minden szerdán és pénteken délután 4 óráig böjtöl!

Vallásos böjt napjainkban

Ma a különféle keresztény felekezetek változó szigorral tartanak böjtöt, de leginkább csak részleges böjtöt, vagyis egyfajta „gesztus-értékű” diétát; például tartózkodnak húsok és tejtermékek fogyasztásától, lemondanak az alkoholról, csokoládéról, de vannak olyanok, akik komolyan veszik a böjti időszakot, s naponta csak egyetlen alkalommal étkeznek.

Böjt más vallásokban: A böjt az iszlám öt pillérének egyike. A ramadán folyamán tartott böjt a legismertebb ilyen gyakorlat, amely a megtisztulás, az önfegyelem és az imádság hónapja. Mára viszont a ramadán a legtöbb helyen egy hónapos hatalmas éjszakai lakomává alakult át, ily módon megkérdőjelezhető a szerepe.

A judaizmus követői évente több böjtnapot tartanak, a gyász és a bűnbánat napjain, ezek közül a legismertebb a Jóm

kippur, vagyis az engesztelés napja.

A hinduizmus, a buddhizmus, a taoizmus, a dzsainizmus, a bahá'í és más vallások követői is tartanak böjti napokat illetve rövidebb-hosszabb böjtöket.

S milyen az evangélikus böjt?

Istenre figyelő, értéket kereső, s értéket teremteni akaró. Nincs benne, nem lehet semmiféle 'paktum/zsarolás': „Istenem, ha én ezt megteszem, megsanyargatom magamat, akkor Te pedig tedd meg ezt vagy azt!”

Ugyanakkor néha mégis eredményre vezet a kitartó könyörgés. Luther is így, böjtölve könyörgött a haldokló Melanchthon Fülöp ágya mellett. Barátja gyógyulása után így vallott erről: „*Jól odavágtam a zsákot Isten ajtajába!*” Elmondta, hogy imáiban Isten elé tárta: Melanchthon nélkül nem tudja tovább szolgálni az evangélium ügyét. Ezért nem vesz magához ételt, amíg barátja meg nem gyógyul, és ha nem gyógyul meg időben, meghal ő is. Így adott „ultimátumot” Istennek: ha szüksége van rá a reformáció művének folytatásához, akkor életben kell tartania Melanchthont is...

Luther ekkor egy lapra tett fel mindent, és nyert. Példája mégsem arra biztat, hogy Istennel házárdjátékot próbáljunk játszani imádságainkban. Luther pontosan tudta, hogy az imádkozóra is érvényes az Írás tanítása: Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak viszont kegyelmet ad. De tudta azt is, hogy Isten sokszor próbára teszi az imádkozó kitartását, elszántságát, szeretetének őszinteségét az iránt, akiért imádkozik. Ezért vallja, hogy adott esetben akár az ultimátum jellegű könyörgésnek is helye lehet. A kérdés csak az, hogy mi késztet rá.

Ha Istennel szembeni gőgös vakmerőségből próbálunk így imádkozni, akkor pórul járunk. Ám ha imádságainkban – Krisztus URunk útmutatása szerint – mindenekelőtt Isten országát keressük, és minden kérésünkben Isten országa ügyének előmenetelét tartjuk szem előtt, akkor nem véthetünk az alázat követelménye ellen, és minél kitartóbban és elszántabban könyörgünk, annál bizonyosabbak lehetünk a meghallgatás felől.

fm

A reformáció 500. évfordulójára való készülés jegyében, a tematikus emlékek sorában, egyházunkban a **2015 -ös esztendő a "Reformáció és oktatás" éve.**

Révfülöpi találkozó

A Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület vezetői: Szemerei János püspök úr és Mészáros Tamás kerületi felügyelő 2015 február 20-21-re hívták össze a gyülekezeti elnökségeket (lelkész és felügyelő), hogy megvitassuk az Evangélikus Egyház történelmi és aktuális kérdéseit. Egy ilyen konferencia jó alkalom az evangélikus testvéri kapcsolatok ápolására és építésére, s nyilvánvalóan erősíti bennünk az összetartozás érzését is.

A konferencia minden alkalommal köszöntéssel és bemutatkozással kezdődik, amikor is mindenki elmondja, hogy honnan jött, s aki nem jött, miért nem tudott. Így én is kimenttem lelkész urunkat, aki ebben az időben éppen felvételiztetett a tatai Református Gimnáziumban.

Ezután következtek az előadások...

„A rendszerváltozás hatása egyházunk életére” címmel tartott igen érdekes előadást Zászkaliczky Péter nyugalmazott ev. lelkész, aki annak idején aktív részese volt azoknak a tárgyalásoknak, ahol az államhatalmi rendszer megszűnése után dönteni kellett az Evangélikus Egyház jövőjéről. Színes – objektív és szubjektív elemekkel tarkított – előadásában bepillantást nyertük abba a világba, ahol az első euforikus örömeik után rengeteg megoldandó feladattal szembesültek az evangélikus egyház elkötelezett jobbítóit.

A következő előadó D. Szabik Imre püspök úr az egyházi ingatlanok visszaszerzéséről és hasznosításáról és a globalizált világ kihívásairól osztotta meg velünk igen értékes gondolatait. A viszszerült egyházi ingatlanokban nagyrészt iskolák és szeretetotthonok működnek. Ehhez kapcsolódóan szombaton a reggeli áhitat után Horváth Ernő előadását hallhattuk „Iskoláink felelőssége a diákokért és az egyházért” címmel. Az előadó végzettsége szerint

jogász, siket-jeltolmács, tanár, gyógyterapeuta, jelenleg a soproni liceum tanára. Elsőként felvázolta milyen értékrend mentén neveljen és tanítson az egyházi óvoda és iskola. Mindennek az alapja a teremtett világ iránti tisztelet, erre épülhetnek a továbbiakban a napjainkban szinte divatjamúltnak számító – erkölcsösségre, türelemre és önálló munkára való nevelés. E feladatot csak jól felkészült pedagógusok tudják ellátni, melynek legfontosabb kritériumai: intelligencia, szakmai tudás, fegyelmezett munka, etikus magatartás, szeretet, kreativitás valamint aktív részvétel a hitéletben.

Ezt követően Szabik püspök a gyülekezeti munkatársak oktatásának fontosságáról beszélt. A gyülekezeti tagok, a presbiterek és tisztségviselők spirituális és gyakorlati segítséget is jelentenek a lelkészek számára. A gyülekezeten belüli feladatokat meg lehet osztani a hívek között, természetesen minél felkészültebbek a segítők annál eredményesebben látják el a rájuk bízott feladatot.

Végezetül Mesterházi Balázs, volt harkai lelkész tájékoztatott bennünket az Országos Iroda újonnan – 2014 szeptemberében – létrehozott Gyülekezeti és Missziói Osztályának szolgálatáról. Az osztály munkatársai programokat szerveznek a fiatalok – óvodás koruktól a gimnazistákig – részére. Találkozókat, vetélkedőket szerveznek, valamint az egyház könnyűzenei programjait koordinálják, de foglalkoznak a felnőtt munkatárs-képzéssel is.

A találkozó befejezéseként úrvacsorás istentiszteleten vettünk részt, majd Szemerei János püspök úr úti áldásával búcsúztunk egymástól és Révfülpötről.

Gróber Judit
gyülekezeti felügyelő

Rövid-hírek

Február 23-án megtartottuk a 2014-es esztendő számvézőszéki ellenőrzését. Egyházközségünk Számvézőszékének elnöke Szokol Antalné Mária mindent rendben talált, az ellenőrzésről a másnapi presbitériumi ülésen meghallgattuk az erről szóló jelentést.

Február 24-én este megtartottuk a 2015-ös esztendő első „zárszámadó” presbitériumi ülését.

Február 28-án templomunkból elbúcsúztattuk Bugyi Mária Ilona testvérünket, akit 74. évében szólított magához az Élet és a Halál Úra. A búcsúztató liturgia szolgálatát Csorbáné Farkas Zsófia győri lelkésztestvérem végezte. „Boldogok, akik az ÚRban hunytak el!” (A szűk családi istentisztelet offertóriumá 6500 Ft volt.)

FIFE!
Kéthetente
szerdán este 6 órakor
Téged is várunk!

Fiatal Felnőttek

Beszélgető Köre

Március. 4. (szerda)

18:00

Téma:

“Évszakok az életben”

FIFE!
Kéthetente
tartalmas beszélgetések egy
csész tea mellett!

Néhány az eddigi témáinkból:

**Adni vagy kapni jobb?
Mitől ünnep az ünnep?
Kié az időm?**

* Magyarázat a “fiatal felnőttek” kategóriához. “Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részükh hiábavaló fáradság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülénk.” Zsolt 90,10. Ki tehát a fiatal? Aki még élete első felében van, a Szentírás szerint: 35-40 éves korunkig fiatalok vagyunk, e fölött már legfeljebb csak fiatalosak...

Mert minden dübörögve menetelő csizma és véráztatta köpönyeg elég, és tűz martaléka lesz. Ézs 9,4

A háború, az emberi pusztítás esztelen sorsa sajnos végigkíséri történelmünket... Mi mindent lehetett volna már felépíteni, megalkotni, s micsoda kulturális öröksége lenne az emberiségnek, ha nem váltak volna a háborúk tomboló lángjainak martalékává! Sajnos a korok, s az eszközök változnak, de az azokat kezelő ember nem: romboló "kedvünk" a régi... Valami kéjes gyönyörűség tartja fogságban az embert - amióta van ezen a Földön -, hogy elvegye azt, amiért más dolgozott meg, hogy belerondítson a másik ember küzdelemmel elért eredményeibe. A hívő ember a Sátánt keresi ezen tragédiák mögött, az ateista evolúciós törvényszerűséget lát abban, hogy ennyire marjuk egymást, s persze vannak olyanok is, akik karmikus determinációnak vélik a gyűlölködés generációkon átívelő folyamatát, de találkoztam olyan fiatallal is, aki az emberi gonosztságot "konstrukciós hibának, fatális program-hibának" tartotta.

Egy bizonyos: minél öregebbek vagyunk, annál inkább megvisel minket mások irigysége, rosszakarata tettlegességig fajuló gonosztsága. Minél valószínűbbé válik életünk elmúlásának lehetősége, annál inkább fáj az értelmetlen pusztítás, az erőszak demonstrációja. A napi rendszerességgel ránk zúdított "felvilágosító" dokumentumfilmekből megtudhatjuk, melyik államnak mekkora katonai ereje van, s hány repülőgép-anyahajóval, tengeralattjáróval, s atomrakétával vigyázza a békét, de ennek ellenére háborúk valahol mindig vannak...

Ennek azonban egyszer vége lesz! - profétálja Ézsaiás, s reggeli elmélkedésünk alapmondatát így folytatja az 5. versből: "Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az

ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké." Krisztus ugyan eljött - keresztény hitünk szerint -, de a zsidók még ma is várják a Messiást, a Békesség Fejedelmét... S ha a "világbéke" valóban csak a Megváltó eljövételével köszönt ránk, akkor a zsidó felebarátainknak igazat kellene adnunk - a Messiás még várat magára.

Azt viszont különösebb spekuláció nélkül megállapíthatjuk, hogy a fegyverek felhalmozásának nem sok értelme van, s hogy a katonai erőszak növelésével nem lehet a békét bebiztosítani. Amíg békétlen lelkű ember lesz a Földön, addig mindig lesz háborúskodás! Éppen ezért, a külső békét csak a belső béke képes megteremteni, s ha Istenben nem nyugszik meg lelkünk, akkor jó esélyünk van arra, hogy nemcsak a katonák csizmája és köpönyege, de mindannyian a tűz martalékává válunk...

URam! Add békédet a mi szívünkbe, hogy minden értelmet meghaladó békességed eszközeivé válhassunk mi magunk is! Ámen

Jézus Krisztus mondja: "Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik." Mt 23,12

Manapság nincs nagy vonzása a szolgáló életnek! Nemcsak más, messze könnyebb önmegvalósító alternatívák kínálóznak, de ráadásul még a munkahelyi, társadalmi érvényesülés előfeltétele is, hogy többnek látszódj, mint ami vagy. Aki többnek is gondolja

magát, mint ami, az kezdetben látványos sikereket könyvelhet el magának, de idővel életének minden területén - magánéletében, közéleti szerepeiben - jelesen kiviláglik, milyen ember is valójában.

Közhelyes igazság, hogy válságban vannak a közösségek. Azért itt-ott akad néhány üdítő kivétel, ahol a vezetők nem a "trendi" menedzserszemlélet szerint vezetnek, hanem a régi, hosszútávra is eredményeket felmutató elv szerint: úgy nagyok, hogy közben kicsik. Aki vezet - legyen az akár a társadalom legkisebb sejtje, a család -, annak tudnia kell, hogy bizalom nélkül nincs terhelhető kapcsolat, kölcsönös megbecsülés nélkül nincs eredményes kooperáció. Ennek megfelelően a tiszteletet nem ki követelni kell, hanem rászolgálni!

Kapcsolataink tartalmasságát alapvetően meghatározza, hogy mennyire vagyunk képesek belevinni személyiségünket az adott tevékenységünkbe. Hiába tudja a tanár kiválóan az anyagot, ha személyisége elviselhetetlen, akkor nem jó pedagógus, hiába ismeri tudományát az orvos, ha érzéketlen a betegével kapcsolatban, s hiába beszél szépen a pap, ha hiteltelen az élete, akkor se egyik, se másik nem tölti be hivatását!

Az elmúlt évszázad pokoli borzalmainak egyik komoly összetevője az volt, hogy középszerű képességekkel, de óriási önzéssel megvert emberek jutottak hatalmi pozíciókba. Bizony minden önmegvalósító, álmokat kergető "izmus" az egoizmusból származik! Ezért jutott a világ oda, ahová... A (világ)politika gyakorlatilag a mindennapos csúsztatások, hazudozások, s a lassan mindent meghatározó kapitalista érdekek szolgalelkű kiszolgálásává vált. A "közjó" már csak kommunikációs transzparens, keserűséget indukáló szóvicc...

Miért is kellene akkor szolgálatban égnie a keresztény embernek? Megérdemli egyáltalán ez a társadalom, ez a világ ezt a segítő-jobbító hozzáállást? ...A krisztuskövető ember nem így gondolkodik! Aki lélekben találkozott az Égi Tisztasággal, a Szeretettel, az Igazsággal, az nem a felmagasztalódásért küzd, hiszen tudja, hogy nem ez a megelégtető cél, hanem Isten kegyelme által megalázza magát, mert megértette, hogy a földi kiteljesedést a JÓIsten a kicsinységbe rejtette bele...

URam! Adj naponta új erőt, hogy örömmel szolgáljak ott, ahová állítottál! Ámen

Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat is, hallgatódait is. 1 Tim 4,16

Egész életünkön át kutatjuk, honnan jöttünk ebbe a világba, s hová megyünk ki belőle, de perfekt választ mégsem találunk. Az élet nagy vándorlása közepette bejárunk napfényes tisztásokat, s persze bejárjuk a magunkválasztotta sötét erdőket is... Sokan hitték már, hogy a földi lét nem más, csak siralomvölgy; "ez van, ezt kell szeretni" - próbálták vigasztalni magukat és másokat is. Aki pedig folyamatosan a fényben akar állni/élni, azt bizony megperzseli a Nap! Hányan vannak, akiknek mindenük megvan, sikeresnek tartják őket, s mégis a világ legboldogtalanabbjai közé tartoznak, mert kiégtek...

Felfokozott-ritmusú társadalmunk szinte futószalagon termeli a "kiégett" embereket. A munkahelyi stressz - társadalmilag elfogadottabb, szelídült néven "munkahelyi nyomás", az értelmetlen teljesítmény-kényszer, (kevesebb sokszor többre vinnénk!) nemcsak a felnőttek között, de már a zseni ifjúság körében is szedi áldozatait. Néhány évtizede még alig vagy egyáltalán nem ismerték a kiégést (burnout-szindróm), az utolsó 10 évben pedig megtanultuk, mit kell hogy értsünk a "pánik-szindrómán". Szép lassan a hétköznapi részcikké válik az életszerűtlen, s szükséges rosszként elfogadjuk ezt is... újra csak vigasztalást keresve a banálisban: "that is that" (Ez van!)

Az önmagunkra-figyelés - amelynek fontosságát minden magára is valamit adó médium hangoztat manapság - egyáltalán nem új találmány, régen imádkozó, istenes életnek hívták. Aki ugyanis a Teremtő Isten parancsolatainak tükrében újra és újra megvizsgálta önmagát, az nemcsak az értéket ismerte fel magában és másokban is, de az elérhetetlenség istenadta korrekciós lehetőségeit is. Istenre-, s magára figyelése közben odafigyelt másokra is, így na-

gyobb volt a készsége a részvételre, a segítségre, a kooperációra.

Nem kérdés, hogy mennyire fontos ismerni önmagunkat, de az önismeret önmagában még nem fog késztetni minket arra, hogy mások, a közösség terheiből önkéntesen részt vállaljunk. Ennek oka igen prózai: emberek vagyunk, esendőek, s nem úgy születünk a világra, hogy mi segítünk másoknak, hanem elvárjuk, hogy nekünk segítsenek akkor is, amikor szüleink már megtették kötelességüket és felneveltek. Milliós szám vannak kicsiny hazánkban is, akik az államtól várják a segítséget, de magukon képtelenek segíteni, pedig megvan két kezük, két lábuk! Az élet törvénye ez is, amit a lélek akar vagy nem akar, azt cselekszi a test...

Reggeli igénk különösen azokat figyelmezteti, akik közösségért dolgoznak, akik segítő szolgálat(ok)ban állnak: "Legyen gondod önmagadra!" - ezzel ugyanis nemcsak önmagadat mented meg, de menteni tudsz (majd) másokat is. Hős-kényszeres, supermenes világunkban ne feledjük: mindannyian emberből vagyunk, s ezért törekenyek - testben éppenúgy, mint lélekben is. Aki ezt tudja - azaz ismeri önmagát -, az nem küszködik önértékelési zavarokkal, de nem is értékeli túl mások képességeit, s így harmóniában tudja élni életét a világban... önmaga boldogulására, Isten dicsőségére.

URam! Igéd fényével világítsd át lelkemet, hogy ismerjem önmagam, s jobban ismerhesselek Téged. Mutasd meg akaratomat nap, mint nap, hogy a számomra kijelölt útról ne térjek le, s ne tévedjek el az élet sötét erdejében. Istenem, ha makacsságom miatt még is rányt veszítené életem, kérlek Téged, kegyelmeddel terelgess, s szeretetedel vonz magadhoz újra! Ámen

Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzáto, hanem a Lélek bizonyító erejével; hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék. 1 Kor 2,4-5

Gyakran idézett mondat egyházi berkeken: "Az apostolok kora lejárt!"

Valóban, az apostolkodás csak az egyház korai szakaszában 'működött' - ennek ellenére ma sokan tetszelegnek az apostoli tisztségben, sőt egyesek még evangélistáknak is nevezik magukat. Nem tudják vagy nem akarják elismerni az alapvető különbséget, hogy az apostolok, az evangélisták korában MÉG NEM VOLT BIBLIA! Voltak ugyan gyülekezetek közötti levelezések, léteztek vallásos iratok, tudósítások a Jézus-eseményekről, de a mai Újszövetség csak évszázadokkal később állt össze, szerkesztették össze az ógyházi atyák. A mai "apostol-utánpótlás" Jézus-hirdetését alapvetően az Újszövetségben található iratok határozzák meg, éppen ezért érvelésszerűségükben kevesebb a természetes józanságból fakadó érvelés, mint az Újszövetséggel kapcsolatos, évszázadok alatt felgyülemlett tév-elképzelés. Ezért ennyire ellentmondásos jónéhány helyen a katolicizmus, s ezért ennyire tiri-tarka, nemegyszer izléstelen, sőt visszataszító az újprotestantizmus...

Saul-Pál nem a bölcsességét veti latba az "ügy" érdekében - pedig tehetné, hiszen korának tudós rabbija volt, s a legkiválóbb helyeken, pl. a szintén tudós Gamálielnél tanult -, hanem személyes érintettségét felvállalva bizonyosságot tesz arról, mit jelent neki Isten kegyelme. Aztán hogy az ősgyülekezetekben ezt hogyan fogadják a hívek, az már nem az apostol felelőssége, hanem Isten dolga, s Isten az Ő Szentlelke által meg is erősíti a Jézus-követők első zsongait.

Az egyház soha nem az igehirdető kiváló munkáján nyugodott, hanem Isten kegyelmén, mely megnyilvánult a Krisztusban. Amit az igehirdető tehetek, s tehetnek ma is, hogy hitelesen szólnak Arról, Akit nem lehet szavakba fogni. A hitelességhez hozzátartozik, hogy nem úgy beszélnek Isten láthatatlan világáról, mintha az látható lenne, s nem úgy szólnak Isten dolgairól, a halál utáni életről, mintha már jártak volna odaát... A hiteles igehirdető megmarad embernek, s esedezik naponta Teremtőjéhez, hogy ne esendősege nyilvánuljon meg családban, gyülekezetben, a világban, hanem istenképűsége, amire teremtette a Mennyei Atya...

URam! Szentlelked által munkálkodj bennünk, hogy szelídiülni tudjunk Hozzád, s növekedni tudjunk alázatban és szeretetben! Ámen

Uralma tengertől tengerig ér, és a folyamtól a föld végéig. Zak 9,10c

Fenti mondat igazságtartalmát a próféta ma talán így kiáltaná az elzsibbadt fülekbe: "Uralma a mikrokozmosz elemi részecskéitől a makrokozmosz emberi értelemmel fel nem érhető nagyságáig ér!" Nehéz nekünk eljutni a felismerésig, beismerni néhány-évtizedbe-préselt végességünket, hogy ti. hiába erőlködünk megérteni hogyan is működik a világ, az univerzum (multi-verzum?) - nincs perfekt válaszunk.

Ha belegondolunk abba, hogy a NASA iker-marsjárművei közül a 180 kg tömegű Opportunity lassan 7 éve rója a marsi kilométereket - pedig csak 90 napos működési időre tervezték őket -, hogy az 1977-ben Földünket elhagyó Voyager-1 űrszonda most is száguld a Naprendszer külső határa felé - eleddig több mint 20(!) milliárd kilométert maga mögött hagyva -, akkor beleborzonghatunk egy kicsit, milyen nagy-szerű eredmények ezek az emberiség számára, s egyben el is szomorodhatunk, mennyire elhanyagolhatóan parányi lépték ez az isteni teremtettség nagyságához.

Persze felvetődik bennünk, minek is teremtette Isten a világegyetem túlsó sarkát, amit nagy valószínűséggel soha egyetlen ember sem fog birtokba venni, de talán még meglátni sem; miért ennyire törekeny az emberi lét; s miért létezhetünk egyáltalán a csillagokat is elsöpörni képes, évmillió-s-távlatú, tomboló kozmikus viharok közepette?

Tény, hogy Isten mindenhatósága, s az emberi élet hangya-távlat, sok fejtörést okozott már a teológusoknak, filozófusoknak, s mindazoknak, akik a véges emberi életben a végtelen értelmét kutatták. Tény az is, hogy minél öregebbek vagyunk, annál inkább izgat minket, mi az értelme a teremtettség-

nek, s miért esik bele minden generáció ugyanabba a verembe... jelesül: Miért nem tanulta meg az ember az elmúlt 180-200ezer évben - elméletileg ezóta vagyunk/létezhetünk, mint emberek (de akkor hol volt az ember előtte!?) -, hogy a szeretet az egyetlen értelmes dolog a világon? S miért van az, hogy a gonoszság újra és újra zsákutcába a jó-ságot, s sikeresek a gátlástalanok, esélytelenek a jók? Talán egyszer mindezen kínzó kérdésekre is választ kaphatunk...

Amiről Zakariás bizonytságot tesz - Isten végtelen hatalma -, az nem a próféta többet-tudás öncélú kinyilvánítása, afféle írástudói okoskodás, hanem az ember ragaszkodásának, elkötelezettségének himnikus mondatokban megnyilvánuló bizonyítéka. Akármilyen végtelen is az Isten, s akármilyen kicsinyke is az ember, az Ő kezében vagyunk/lehetünk. Ennek az evidenciának az ismétlése eljuttathat minket a lélek belső békéjére, melyre mindannyian vágyunk. Ha ezt sikerül elérnünk a JóIsten kegyelméből, akkor már mindent elértünk, ha nem, akkor hiába élünk száz éveket - semmi értelme az egésznek...

URam! Köszönöm, hogy kezedben tartod parányi életemet; add hogy hálás tudjak ezért lenni minden nap!
Ámen

Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában. Mt 10,28

Lélekölő... Sokszor használjuk ezt a kifejezést, ha valami olyat kell csinálnunk, aminek nem látjuk semmi értelmét. A felesleges adminisztráció az egyike ezeknek. Ha belegondolunk abba, hány olyan papirost, plastik-kártyát nyomnak kezünkbe, melyek egy-két pillanat, nap vagy év múlva már semmire sem valók, akkor elgondolkodhatunk: vajon mi volt ezeknek az értelme? Kinek az érdekét szolgálta? Amíg nem voltak számítógépek, a fontos dolgokat papíron rögzítették -

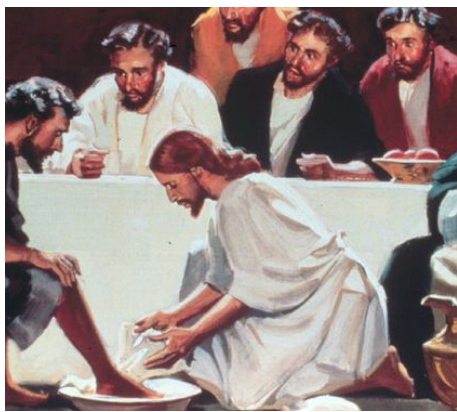
jóval korábban pergamenre írták vagy kőbe vésték - manapság pedig számítógépeken tárolják, s ugyanúgy mind régen, papírosra is kinyomtatják... De minek is? Biztos, ami biztos... hogy megmaradjon! De kinek?

Annyi bizonyos, hogy a bizonyítványok, igazolások, nyugták s egyéb papírosok következtében nagyságrendekkel nem javult az emberek élete, inkább csak a bosszúság költözik a szívbe, ha ezt vagy azt a tanúsítványt nem találjuk, amivel bizonyíthatjuk, hogy mi természetesen mi vagyunk, s ami a mienk, az papíron is a mienk... Aztán eltelik pár évtized, kiköltözzünk ebből a világból, s utódaink - ha vannak - értetlenül nézgetik a megsárgult adminisztrációs terméket: a sok hivatalos iratot, a szépen rendszerezett adóbevallásokat, a pénzügyi-, s egyéb jelentéseket - melyek elkészítésére ezer vagy tízezer órára volt szükség az ember amúgy is rövidke életéből - s egy darabig talán még megőrzik, s aztán megsemmisítik. Hiszen mire is lenne jó az a sok-sok papír, ha már rég a temetőben fekszik adóbevalló és adóellenőr, jelentést író és azokat követelő? De bizony még az is lehet, hogy a történelem vihara elsöpör egy-egy nemzetet vagy országot papírosaival együtt - az emberi civilizációban nem először, s gyaníthatóan nem is utoljára...

Nemcsak a túlbujázzott adminisztráció lélekölő... Lélekfojtogató az is, ha nincs távlat, ha bizonytalan holnap, ha reménység nélküli a várakozás. Megsemmisítően hat lelkünkre az is, ha tartalmatlanul telnek napjaink, mert azt gondoljuk, nincs kit szeretnünk, s úgy hisszük, minket már nem szeret senki, legfeljebb valamilyen teljesítményünkért kedvelnek minket. De elorsvasztja a lelket az is, ha nincs eredménye a megharcolt sikernek, mert azt őszintén senkivel nem tudjuk megosztani...

Az evangélium üzenete tegnap, ma és mindörökké ugyanaz: a test(i élet) elmúlik, de a lélek megmarad. Ezért nem a múlandóságra ítélt szertefoszlása miatt kell(ene) keseregnyünk, hanem annak kell(ene) örülnünk, hogy a néhány évtizedes ideiglenesben felfedezhetjük az örökkévalót. Van-e szebb, s nagyobb boldogságot adóbb annál, ha szülő és gyermek őszintén megbeszélheti az élet nagy kérdéseit? Lehet-e értelmesebb időtöltés annál, minthogy őszinte emberi találkozások részeseivé válhatunk? Aligha... Sokan mégis az élettelenre, a matériára szavaznak. Az anyag meg is fizeti nekik, amit megérdemelnek: "túléli" őket...

URam! Add, hogy kegyelmed révén meg tudjam különböztetni a természetet a természetellenestől, a múlandót az elmúlhatatlantól! Ámen

Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. Jn 13,14-15

Úgy a világban, mint az egyházban, él egy hamis elképzelés a krisztusi alázatról, hogy ti. a keresztény embernek "kutya kötelessége" elvégezni a "piszkos munkát"... Azaz: mindazt, amit a mindenkori társadalom szociális igazságtalanságai révén odapiszkított, az egyháziak takarítsák el -, hiszen ők úgyis "szolgálni akarnak". Nos, a krisztusi tanítást szem előtt tartó keresztény ember nem mazohista, hanem józan ítélőképességgel bíró, közösségépítő ember, aki tudja, hogy az élet értelme az együttműködésen túl a szolgáló szeretet. Ez pedig nem más, mint a diakónia, azaz nem annak szolgálók, akitől viszontszolgálatot várók el, hiszen akkor az kölcsönös szolgáltatás lenne csupán, hanem olyanoknak, akik majd reménység szerint másoknak szolgálnak tovább - jobbítva ezzel a világot. A pontosítás, ill. az "üzenet" kedvéért érdemes megvizsgálnunk, Jézus utolsó vacsora előtti mehökkentő cselekedetét!

Fontos észrevennünk, hogy a Mester nem az utcán szólított meg egy hajléktalant, hogy megmoshassa a lábát, hanem ezt szimbolikus cselekedetét tanítványainak, a tizenkettőnek zárt közösségében teszi. Jelképes, hiszen nem a tanítványok lábának a megtisztítása a cél, hanem kifejezése annak, hogy Mester és tanítványok összetartoznak, s hogy aki nagy akar lenni, az az egymásnak való szolgálatban váljék kiemelkedővé.

Munkáltatók manapság gyakran panaszkodnak, hogy hiába "magasan képzetek alkalmazottaik, valahogyan a mégsem tudnak közösségben dolgozni, márpedig a munkahelyi sikerek alapja mindenek előtt a csoportmunka megléte. Milyen érdekes, a régi bizonyítványokban az első helyen a "hit és erkölcsstan" állt, utána következtek a szorgalmat és magatartást minősítő érdemjegyek. A régiak tudták, amit a maiak úgy néz ki, figyelmen kívül hagy-

nak, hogy ti. a szociális érzékenység az nem velünk született, hanem tanítani kell, s megtanulni csak értékcentrikus közösségben lehet, ahol az elvárások és lehetőségek mindenkit egyformán érintenek. Az értékhordozó közösségben nincsenek még egyenlőbbek - származás, vagyoni helyzet alapján -, mert az ember értékét soha nem státusza, hanem szolgálatkészsége határozza meg! Ki mennyit szán véges életéből a közösségre, annál értékesebb lesz Isten, de az emberek szemében is...

Fentiekből következik, hogy egy-egy közösség csak akkor válik erőssé, ha benne a tagok egymásnak szolgálnak. Ha ez valóság, nemcsak elmélet, akkor képes az adott (gyülekezeti) közösség terhet is hordozni - nemcsak a maguk kisközösségi világában, de gesztusértékűen, jelként a világban is.

URam! Tedd szívemet alázatossá, s lelkemet készségessé, hogy minden talentumommal, melyeket nekem adtál, szolgálhassak a Te akaratod szerint! Ámen

De megkérdézhethné valaki: hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg? Esztelen! Amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad, és amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáét vagy valami másét. 1 Kor 15,35-37

Amióta ember az ember keresi a választ a miértek legnagyobbikára: De mi van a halál után? Így volt ez a őskeresztények között, s így van ez ma is; szeretnénk többet tudni arról a világról, melynek reménységünk szerint egyszer majd részesei leszünk. A halál utáni élet milyenségéről a különböző kultúrákban a legkülönbözőbb elképzelések láttak napvilágot, a kereszténységben belül is meglehetősen színes az elképzelések tárháza.

Tehát nemcsak Pált, mindenkit izgat, hogyan történnek majd "ezek a dolgok", akkor és ott. Saul-Pál retorikai kiemelése - esztelen; ma így mondanánk: hogyan lehet egyáltalán ilyen

"hülye kérdést" feltenni? - nem egyszerűen csak figyelemfelhívás, hanem a korinthusiak rávezetése arra, hogy minden elképzelés a halál utáni létről csak földhözragadt próbálkozása az időbe és térbe szorított mindenkori embernek, s hogy valójában hogy is lesz mindez, azt csak a JóIsten tudja... Annyi bizonyos - Jézus URunk is ezt tanítja -, hogy "a mennyeknek országa nem evés és ivás és házasság". Azaz, ne azt keressük benne, ami itt nekünk pulzáló életünk folyamán a legfontosabb! Az Isten országa ugyanis valami egészen más - totaliter aliter.

Ennek ellenére sokan mégis megfogható "tudást" akarnak elsajátítani arról a világról, amitegyelőre (legfeljebb!) csak "tükör által homályosan" láthatunk. Persze jó pénzért mindig akadnak olyanok, akik vonzó tanításaikon keresztül megdönthetetlen bizonyosságot árulnak az "odaátról" - azoknak, akiknek füle ilyesmire viszket. Az élet értelme azonban nem a halál utáni dolgok eszelős kutatásában keresendő, hanem a halál előtti életben! Bizonytal lesz elég időnk és lehetőségünk a halállal foglalkozni a halálunk után, de amíg itt az Isten-teremtette Földön, egyszerűségünket megéljük és sorsunk megismételhetetlenségének gyönyörűségeit terhet cipeljük, a földi élet dolgaival kellene foglalkoznunk! Itt is érvényes: mindennek rendelt ideje van! Az élet az nem halálkultusból, hanem az életből áll, aminek kereteit nemcsak jól, de igen jól megalkotta a JóIsten... Ezért ne azt keressük, amit egyszer így is úgy is megkapunk - hiszen, aki megszületett, annak egyszer meg is kell halnia -, hanem kutassuk azt, amit a Gondviselő Isten talán éppen mai napunk valamilyen szép történésebe/csendes percébe rejtett el számunkra, hogy örüljünk az életnek, s a globális pesszimizmus ellenére is derűvel szólhassunk másoknak a lelkünkben élő reménységről vagy egyszerűen csak szavak nélkül mások elé élhessük azt a szeretetet, amit fölülről kap(t)unk...

URam! Szeretném tudni, hogy miért teremtetted ezt a világot; miért olyanra, amilyenre; s miért teremtettél bele engemet is, éppen ebbe a korbá, amit most élünk? URam, add, hogy a válaszok hiányában se veszítsem el éltedkedvem! Kérlek, adj mindig annyi örömet munkámban és az enyéim között szolgálva, amennyi elégséges ahhoz, hogy hűséggel betölthessem akaratodat! Ámen